

AZ EMBERI SORSOK TÖRTÉNELMI IDEJE

DOI 10.35402/kek.2026.1.1

A zenénél kezdte. Ritka a muzikális tudós elme, és az, hogy a zenéről nemcsak lehet, de kell is mindenféle összefüggésben beszélni, számomra alapállás, ahogy számára is az volt. Aki a zenéről beszél az életről beszél, és fordítva.

Losonczi Ágnes szociológus kutatási területeinek sora nemcsak egy életpályát rajzol meg, de térképet is arról, hogy merre érdemes és milyen irányban kötelező gondolkodni annak, akit a természetes emberi érdeklődésen túl intellektuális felelősségérzet is mozgat. A 19. századi dráma és opera; népdal és néptánc – A zene társadalmi szerepe, befogadása, zenei mozgalmak – Létfeltételek, anyagi és tárgyi viszonyok, történelmi minták továbbélése, mindennapokat vezérlő értékek (1969-es Békés megyei empirikus kutatás) – A népegészség állapota, egészségügyi rendszer működése, betegségben megjelenő terhek és egyensúlytalanságok, orvos-beteg viszony aszimmetriái (1978-as Zala megyei empirikus kutatás) – Társadalmi fordulatok, életfordulók, gyermekvárás, születés, gyerekek veszélyeztetettsége, öregség, az élet utolsó szakasza (1987-1990, a Pest megyei agglomeráció kritikus övezetében zajlott kutatás) – A mindennapi és politikai gyűlölet forrásai, terjedése és korlátai – A polgárosodás nyertesei és vesztesei; három generáció életfordulóinak és a társadalmi traumatizációinak szisztematikus történelmi feltárása Budapest egyik belső kerületében (1992–1995) – A

kisvállalkozók eredetének, kudarcainak, sikereinek vizsgálata – Népegészségügyi kutatás Veresegyházán – Az idő társadalmi és elméleti dimenziói; idő és életmód, biológiai és társadalmi idő, az emberi sorsok történelmi ideje.

„Úgy kell élni, hogy az ember megtartsa a kapcsolatait, hogy eleven érezze azt, ami a világban történik, hogy nyitott legyen mindenre, ami van...” – kezdi válaszát a Friderikusz Sándor által készített 2015-ös interjúban, amely az időskor kihívásairól szóló kérdéssel kezdődik. Őszinte példákkal folytatja arról, hogy a test öregedése folytán mi mindenre kell odafigyelni, majd így fejezi be nyitó gondolatait. „Élvezni lehet a gyerekek mosolyát, élvezni lehet a fáknek az őszi szépségét, élvezni lehet egy olyan könyvet, amit nem volt időm annak idején elolvasni. Tehát nagyon sok olyan világ, olyan jelenség felé nyitott maradhat az ember, ami éppen az elkeseredettséget oldja meg, vagy oldja fel. Az öregség az körülbelül olyan, mint a kamaszkor, csak fordítva megy. A kamaszkorban is minden nap valamit újra meg kell tanulni. Az öregségben is minden nap valamit újra meg kell tanulni.” Egy olyan ritka, tudós elme őszinte szavai ezek, aki egész életében újat tanult és tanított. A mondatok pedig gyönyörűen, természetesen szólnak, muzsikálnak. Aki az életről beszél, a zenéről beszél, és fordítva.